

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3983/2019
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Максимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Дробац, адвокат из ..., ради дуга и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5353/18 од 21.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5353/18 од 21.05.2019. године, у делу изреке става два тачка два.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 292/18 од 25.07.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга плати износ од 9.500 евра са каматом по стопи коју одређује Европска централна банка почев од 01.01.2009. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године према члану 4. став 1. Закона о затезној камати, до коначне исплате, све у динарској противвредности по званичном курсу на дан исплате; ставом два изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа плати износ од 826.290,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2007. године па до коначне исплате; ставом три изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 354.100,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5353/18 од 21.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је пресуда Основног суда у Ужицу П 292/18 од 25.07.2018. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга плати износ од 9.500 евра са каматом по члану 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 25.05.2016. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате, а све у динарској противвредности по званичном курсу на дан исплате, потврђена; ставом два изреке, преиначена је наведена пресуда у преосталом делу става

првог изреке у ставу два и три изреке, тако што је (тачка 1) одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на досуђени износ од 9.500 евра плати камату по стопи коју одређује Европска централна банка почев од 01.01.2009. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године према члану 4. став 1. Закона о затезној камати до 25.05.2016. године, као дана подношења тужбе, све у динарској противвредности по званичном курсу на дан исплате, као неоснован; (тачка 2) одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име стицања без основа плати износ од 826.290,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2007. године па до коначне исплате, као неоснован; (тачка 3) обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 177.050,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате; ставом три изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу изреке под ставом два тачка два којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име стицања без основа плати износ од 826.290,00 динара са законском затезном каматом од 04.04.2007. године до коначне исплате, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану ревизију у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, на које се неосновано указује ревизијом, јер је другостепени суд у току поступка правилно применио одредбе Закона о парничном поступку, па је одлучио правилном применом члана 386. став 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био власник и оснивач предузећа „ВВ“ д.о.о. из ..., сада у стечају. То предузеће и тужени су дана 02.11.2006. године, закључили предуговор о купопродаји стана површине 41,50 м², са правом сукоришћења кп.бр. ... КО ... за износ купопродајне цене од 35.280 евра. У члану 3. предуговора је уговорено да продавац продаје купцу описани стан са етажним грејањем, а да купац купује стан за уговорену купопродајну цену од 35.280 евра и продавцу купопродајну цену обезбеђује кроз компензацију међусобних потраживања и дуговања – обезбеђује комплетну унутрашњу столарију сагласно главном пројекту и договору са главним извођачем грађевинских радова око броја и завршне обраде зидова и мера за постављање столарије. Након тога, закључен је уговор о купопродаји између наведених странака, који је оверен пред Општинским судом у Ужицу дана 31.01.2007. године под Ов. бр. 589/07. На основу наведеног уговора о купопродаји утврђено је да је исти закључен између Предузећа „ВВ“ д.о.о. ... (кога је заступао овде тужилац) као продавца и купца овде туженог ББ и његове супруге ГГ, обоје из ... Тим уговором купци су од продавца купили

наведени стан описан у предуговору, као и право сукоришћења парцеле кп. бр. ... КО ..., за износ купопродајне цене од 35.280 евра. У уговору је наведено да су купци продавцу исплатили на име купопродајне цене износ од 23.500 евра, а остатак купопродајне цене у износу од 11.780 евра се обавезују да исплате путем кредита код пословне банке. На основу извода број 28 од 09.02.2007. године утврђено је да је на рачун „ВВ“ д.о.о. ..., Банка ... дана 09.02.2007. године уплатила износ од 940.279,60 динара (прерачунато у евре 11.780 евра), по основу кредита на име ГГ. Вештачењем од стране вештака економске струке утврђено је да наведени износ од 940.279,60 динара није споран у смислу извршене уплате из кредита ГГ и да тај износ прерачунат у евре по средњем курсу на дан 09.02.2007. године износи 11.780 евра, односно представља други део купопродајне цене стана, сходно закљученом уговору о купопродаји Ов. 589/07 од 31.01.2007. године. Пресудом Привредног суда у Ужицу П 371/2014 од 29.10.2015. године, ставом другим изреке, обавезан је тужени – противтужилац „ВВ“ д.о.о. у стечају да тужиоцима – противтуженима ББ и ГГ из ..., излучи из стечајне масе стан број ... на трећем спрату површине 37,78 м², постојећи у стамбеној згради на парцели ... КО ... у улици ... у ..., а ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев да се обавезу тужиоци – противтужени ББ и ГГ да туженом – противтужиоцу „ВВ“ д.о.о. у стечају солидарно плате 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и износ од 32.180 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате почев од 31.01.2007. године па до исплате, при чему се износ од 32.180 евра односи на купопродајну цену стана, а износ од 3.000 евра на име фарбања столарије. Увидом у три признанице бр. 125/7 утврђено је да је иста сачињена дана 24.03.2007. године на износ од 3.500 евра у којој је наведено да тужени је од тужиоца примио наведени износ на име повраћаја – остатка уплаћеног на име дела купопродајне цене, признанице број 108/07 утврђено да је сачињена 03.02.2007. године на износ од 3.000 евра на којој пише као и на претходној и увидом у трећу признаницу без датума, уписано је да тужени потврђује да је од тужиоца примио износ од 3.000 евра на име дела уговорене цене за израду столарије за стамбени објекат ..., а збир свих новчаних износа према тим признаницама износи 9.500 евра. Увидом у налог за уплату од 03.04.2007. године утврђено је да је тужени на рачун у корист Предузећа „ВВ“ д.о.о. ... дана 03.04.2007. године уплатио износ од 826.290,00 динара, а као сврха уплате је назначено „купопродајни уговор“.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан у целости, па је одлучио као у изреци првостепене пресуде.

Другостепени суд је одлучујући по жалби туженог закључио да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право – члан 210. ЗОО заузимајући правни став да у конкретном случају нису испуњени услови за примену члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, обзиром да је у проведеном поступку утврђено да је износ од 826.290,00 динара тужени уплатио на рачун предузећа тужиоца „ВВ“ д.о.о. ... дана 03.04.2007. године, па је правилном применом одредбе члана 394. став 4. ЗПП другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио као у изреци става 2. тачка 2. пресуде.

Одредбом члана 210. Закона о облигационим односима прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај

прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће – да накнади вредност постигнутих користи (став 1.); обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао (став 2.).

Врховни касациони суд прихвата закључак и правни став другостепеног суда да је у проведеном поступку утврђено да је износ од 826.290,00 динара (противвредност 10.281 евра) уплаћен од стране туженог на рачун и у име предузећа тужиоца „ВВ“ дана 03.04.2007. године, те да наведени износ није био део купопродајне цене уговорних странака, обзиром да је утврђено да је део купопродајне цене стана тужени тужиоцу исплатио компензацијом међусобних дуговања и потраживања у напред наведеном износу (па је у уговору о купопродаји и наведено да су купци исплатили на име дела купопродајне цене стана износ од 23.500 евра), те да остатак купопродајне цене стана износи 11.780 евра (940.279,60 динара) који износ је дана 09.03.2007. године уплаћен на рачун предузећа тужиоца, а која средства (940.279,60 динара) су добијена кредитом који је подигла супруга туженог.

Како је у проведеном поступку утврђено на основу налога за уплату од 03.04.2007. године, тужени на рачун и у корист предузећа тужиоца „ВВ“ д.о.о. ..., дана 03.04.2007. године уплатио износ од 826.290,00 динара, те да је претходно на писани начин у целости исплатио и купопродајну цену стана, то и по оцени Врховног касационог суда нема места примени одредбе члана 210. став 1. ЗОО, јер тужилац није доказао да је наведени износ од 826.290,00 динара остао у имовини туженог по било ком основу.

Са изнетих разлога, ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права оцењени су као неосновани.

Како се разлозима ревизије не доводи у сумњу правилност побијаног дела другостепене пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану, па је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић